

ὁμολογῶ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων πὼς τοῦ κάνου τελεία πούλησιν τὸν χω / ράφιον
τὸ μεγάλο κάτου εἰς τὸ Γιαλὸ διὰ τὰ ἄνωθεν ἄσπρα ὅπου ἔλαβαν ἐξ αὐτοῦ σῶαν
καὶ ἄνε / λειπὴν νὰ τὸ ἔχει μὲ τὴν εὐχή μου ὡς καθὼς τοῦ τὸ ἔχω γραμμένον εἰς τὸ
προικοδωρεόν / του γράμμα μηδεὶς ἀπὸ τὰ ἀδέλφια του ἀπαιτήσιν αὐτὸν ἢ ζημιώσιν
ἵνα μὴ / ἀρρὰς ἐπιπλέον νὰ ἔχου καὶ ἐμοῦ τὴν κατάρα μου ὡς ἀπειθεῖς. Ἴδου δέ-
δοκαν τὸ παρόν μου / εἰς χεῖρας αὐτοῦ. Ἐπὶ ἔτει 1728, Αὐγούστου ε'.

Ἐγὼ ὁ Μανώλης στέργω ὡς καθὼς ἔκαμε ἡ μάνα μας μὲ τὴν εὐχή της καὶ
χαρὶ / ζου του καὶ ἐγὼ τὸ μερδικό μου εἰς τὸ Γιαλὸ

Καὶ ἐγὼ ὁ Δημητράκης καὶ ὁ Ἀντρέας στέργωμεν ὡς καθὼς ἔκαμε ἡ μά / να
μας καὶ χαρίζομεν καὶ ἡμεῖς τὸ μερδικό μας εἰς τὸ Γιαλὸ

Παπα-Δημητράκης μαρτυρῶ

Παπα-Τζεκούρης μαρτυρῶ

Γιαννακούδης τοῦ Γεώργη στέργω

Μανώλης τοῦ Σταμάτη μαρτυρῶ

ἱερεὺς Σταμάτης τοῦ ποτὲ Γεωργίου καὶ γραφεὺς μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν

30 Ὀκτωβρίου 1728

Διὰ τοῦ παρόντος μου γράμματος καὶ τῆς ἡμῶν ὁμολογίας / καὶ ἀποδείξεως,
ἔστω τοῖς πᾶσι τοῦ ὄρα καὶ ἀκούει τὴν παρού / σαν μου γραφήν, ὡς ὅτι κατὰ τὸ
Τζάνος τοῦ Ξένου πὼς ἔχοντας / ἕνα σπύτιον εἰς τὸν Λάλαρο γονικό μου τὸ
πούλησα τὸ χα / μόγιο τοῦ Νικόλα τοῦ Βλάχου, τὸ δέ / λιακὸ τὸ δίδω καὶ / τὸ
πουλῶ ἀπὸ τὴν σήμερον τοῦ Χριστοφᾶ βεῖζη διὰ τι / μῆς ἀσιλάνια 8 ἡγουν ὀκτὼ καὶ
τὰ ἔλαβα χειροδότως καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος, αὐτὸς δὲ νὰ ἔχη τὸν ἄνωθεν λιακὸ
μετὰ εὐχῆς καὶ / εὐλογίας, προικίσει, χαρίσει, ποιεῖ ὡς βούλεται καὶ οὐδεὶς ἐκ
τῶν / συτζενῶν ἡμῶν αὐτὸν ἐνοχλήσει. Καὶ διὰ τὸ ἀληθὲς τοῦ ἔνε, χεῖρισα τὸ
παρὸν ἐνέμπροσθεν τῶν ἀξιοπίστων μαρτύρων / τῶν ὑποκάτωθεν γεγραμμένων. Ἐπὶ
ἔτους 1728 Ὀκτωβρίου 30.

Γεώργης τοῦ παπα-Μιχαλάκη καὶ γραμματικὸς τῆς χώρας μαρτυρῶ

Κωνσταντῇ Καπελέτῃ μαρτυρῶ

Μανώλης τοῦ Σταμάτη μαρτυρῶ

Παπα-Θανάσης γράφω τὰ ἄνωθε

15

20 Μαΐου 1733

Διὰ τοῦ παρόντος μου γράμματος δηλοποιοῦ(;) καὶ ὁμολογοῦ πρὸς πάν / τας
ἀνθρώπους ὡς ὅτι καγὼ ὁ παπα-Γρηγόριος ἱερομόναχος τοῦτο λέ / γου διοποιοῦ
καὶ ἀποφαίνομαι πὼς ἔχω ἕνα σπύτιον στὸ Κά / στρο εἰς τὸ Παλάτι ἀπὸ τὴν μακαρία
τὴ καλογρέα διὰ ἀσλ(;) ἀγο / ραστὸν γρόσια 20, τώρα πάλε τὸ πουλῶ ἐγὼ ὁ ἄνωθεν

παπα/Γληγόριος τοῦ Πέτρου υἱοῦ Γεωργίου διὰ γρόσια τὸν ἀριθμὸν / 20 καὶ τάλαβα
ἐγὼ ὁ παπα-Γληγόριος ὁ Θηβαῖος χειροδότως καὶ / ἐξ αὐτοῦ νὰ τὸ ἔχη τὸ ὅποῖον
σπίτι δικό του ὡς πράμα / του ἐδικό του ποιεῖν ὡς βούλεται εἰς σαυτὸν καὶ εἶναι
πλη / σίον τῆς Μαργιᾶς τοῦ Νικολάκη. Καὶ διὰ τὸ βέβαιον / ἐχάρισα τὸ παρὸν εἰς
χεῖρα του μὲ τοὺς κάτωθεν / μαρτύρων. ἀψλγ Μαγιοῦ κ.

Παπα-Δημητράκης μάρτυς

Παπα-Νικολάκης μάρτυς

Γιώργης τοῦ Παπα-Τζανῆ μάρτυς

Παπα-Γιώργης τοῦ παπα-Τζικούρη μάρτυς

Παρθένιος ἀρχιερεὺς μάρτυς

16

20 Ἀπριλίου 1735

Ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως Νεόφυτος ἐπιβεβαιοῖ

Διὰ τοῦ παρόντος ἐνυπογράφου καὶ ἐμμαρτύρου γράμματος γίνεται δῆλον, ὡς ὁ
Σαμουήλ μοναχὸς ἀπὸ τῆς νήσου Σκύρου πα / ραστὰς ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ
Συνοδικοῦ κριτηρίου ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐπ' ἀδελφῶ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Γεώργη τοῦ Γιάννη,
ἐκίνησεν / ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ, λέγων, ὡς εἶχεν ἀδελφὴν καλουμένην Μαριάν, ἣτις
ἑμοῦ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς προσηλωθέντες καὶ με / νάσαντες εἰς τὸ κατὰ τὴν
Σκύρον μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μετόχιον ὄν τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ ἄρει σε-
βασμίου μοναστηρίου τῆς / Λαύρας, ἀφιέρωσαν εἰς τὸ αὐτὸ μετόχιον πάντα τὰ ἐν
τῇ αὐτῇ νήσῳ πράγματα αὐτῶν κινητὰ καὶ ἀκίνητα / μετὰ δὲ / τὸν θάνατον αὐτῶν
τῶν ἀφιερωσάντων, οἱ λαυριῶται πατέρες διὰ τὸ μὴ χρησιμεῦον εἰς αὐτοὺς τοῦ
κρατεῖν καὶ βαστάζειν / τὰ τοιαῦτα ἀφιερώματα, ἐπώλησαν αὐτὰ ἐξ ὀλοκλήρου πρά-
σει τελεία ὡς ἐκ μέρους τοῦ μοναστηρίου αὐτῶν πρὸς τὸν / ρηθέντα Σαμουήλ διὰ
γράμματος ἐσφραγισμένου τοῦ μοναστηρίου αὐτῶν· μετὰ δὲ ταῦτα ἐπαναστὰς ὁ
ρηθεὶς ἀνηψι / ὅς αὐτοῦ τε καὶ τῆς θανούσης Μαριᾶς Γεώργης καὶ τρόποις ἄλλο-
τρίοις χρησάμενος ἐπὶ προφάσει ὡς οὐκ ἦσαν ὅλα τὰ πράγ / ματα τῆς ρηθείσης
Μαριᾶς ἀφιερωμένα εἰς τὸ ρηθὲν μοναστήριον, ἀλλὰ μέρος ἐξ αὐτῶν ἦσαν ὡς ἐνέ-
χυρα διὰ χρέος δε / δομένα, ἀπέσπασε βιαίως παρ' αὐτοῦ τοῦ Σαμουήλ τὰ ἡμίση
τῶν πραγμάτων, δοὺς αὐτῷ ἀντὶ τούτων καὶ μερικὴν / ποσότητα ἄσπρων. Ὅθεν ὁ
Σαμουήλ προβάλλων καὶ δικαιολογούμενος τὴν βιαιάν καὶ ἄδικον ἀφαίρεσιν τῶν
ὑπ' αὐτοῦ / ἀγορασθέντων πραγμάτων ἐζήτει αὐθις ἐπαναλαβεῖν ταῦτα. Τοῦ δὲ
Γεώργη ἐν τῷ ἀπολογεῖσθαι ἐπὶ συνόδου τὸ μὲν / πρῶτον ταῖς αὐταῖς χρησάμενος
προφάσεσι τελευταῖον δὲ ὁμολογήσαντος τὴν βίαν, ἀπεφάνθη συνοδικῶς τὰ πράγμα /
τα ἐκεῖνα τῆς ποτὲ Μαριᾶς ὡς ἀποδειχθέντα γενέσθαι ἀφιερώματα, ἔχωσι τὸ κύρος
καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς ἀφιέρωσεως / καὶ ὀφείλωσιν ἐπανελθεῖν δικαίως εἰς τὸν ἀγορά-
σαντα ταῦτα παρὰ τοῦ μοναστηρίου τῆς Λαύρας Σαμουήλ μοναχόν, κατὰ / τὸ ἐν